

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე №330210016001424340

საქმე №ას-547-547-2018

წელი

№ას-547-547-2018 კ-----ი

13 ივლისი, 2018

ქ. თბილისი

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ზურაბ ძლიერიშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ბესარიონ ალავიძე, ეკატერინე გასიტაშვილი**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – დ----- კ-----ი (შემდგომში – მოსარჩელე)

**მოწინააღმდეგე მხარე – მ----- და ა-----ები, გ----- ჭ-----ა
(შემდგომში – მოპასუხე)**

**გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 7 თებერვლის განჩინება**

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება

დავის საგანი – უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვა

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

სასარჩელო მოთხოვნა:

1. დ----- კ-----მა (შემდგომში – მოსარჩელე, აპელანტი, კასატორი) სარჩელი აღძრა სასამართლოში გ----- ჯ-----ას, მ----- და ა-----ების (შემდგომში – მოპასუხე) მიმართ უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვის შესახებ.

სარჩელის საფუძვლები:

2. მოსარჩელის განმარტებით, 2009 წლის 27 მარტს ვ----- კ-----ისაგან (შემდგომში გამსხვისებელი) ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე მიიღო სადავო უძრავი ქონების თავის საკუთრებად აღრიცხვის უფლება. რეგისტრაცია განხორციელდა 2009 წლის 7 აგვისტოს.

3. მოსარჩელემ მიუთითა 1990 წლის 21 მარტს შედგენილ ხელწერილზე, რომლის თანახმად მოპასუხეებმა გამსხვისებლისაგან წილის სახით მიიღეს 10 000 მანეთი. მოპასუხეები უკანონოდ ფლობენ ფართს და საკუთარი ნებით არ ათავისუფლებენ.

მოპასუხის პოზიცია:

4. მოპასუხეებმა სარჩელი არ ცნეს და მიუთითეს, რომ სადავო უძრავ ნივთს ფლობენ სასამართლო გადაწყვეტილების საფუძველზე.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

5. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 მარტის გადაწყვეტილებით სარჩელი არ დაკმაყოფილდა, რაც მოსარჩელემ გაასაჩივრა სააპელაციო წესით.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივ-სამართლებრივი დასაბუთება:

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 7 თებერვლის განჩინებით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, ხოლო გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად შემდეგ გარემოებათა გამო:

7. სააპელაციო სასამართლომ უდავოდ დაადგინა, რომ უძრავი ქონება საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია აპელანტის საკუთრებად, რომელმაც უძრავ ქონებაზე საკუთრების უფლება შეიძინა 2009 წლის 27 მარტს ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე.

8. ასევე, დადგენილია, რომ ამავე ბინაში ცხოვრობენ მოპასუხეები,

რომლებიც სადავო ბინაში შესახლდნენ კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილების საფუძველზე და სადავო ბინას ფლობენ მართლზომიერად.

9. სააპელაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილით და განმარტა, რომ, როდესაც კანონიერი მესაკუთრის უფლებები, თავისუფლად ფლობდეს, სარგებლობდეს ან განკარგავდეს ქონებას უსაფუძვლოდ შეზღუდლია მესამე პირის მიერ მესაკუთრეს შეუძლია, მოითხოვოს უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვა უფლების დაცვის ვინდიკაციური სარჩელის გზით, რაც განმტკიცებულია ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

10. ამდენად, მესაკუთრის უფლებამოსილებებია კანონისმიერი თუ სახელშეკრულებო ბოჭვის ფარგლებში ნივთის თავისუფალი ფლობა და მისით სარგებლობა, აგრეთვე, ნივთის განკარგვის უფლებამოსილება (მესაკუთრის უფლებამოსილების პოზიტიური მხარე), მესაკუთრის უფლება მესამე პირის მიერ მესაკუთრის კუთვნილი ნივთით სარგებლობის დაუშვებლობა (მესაკუთრის უფლებამოსილების ნეგატიური მხარე).

11. ვინდიკაციური სარჩელის საფუძვლიანობის შესამოწმებლად უნდა დადგინდეს შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები: 1. მოსარჩელე უნდა იყოს ნივთის მესაკუთრე; 2. მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი; 3. მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.

12. იმ შემთხვევაში, თუ დადგინდება სამივე გარემოების არსებობა, სარჩელი საფუძვლიანია და ექვემდებარება დაკმაყოფილებას, ხოლო თუ არ იარსებებს ერთ-ერთი გარემოება, სარჩელი არ დაკმაყოფილდება.

13. მოცემულ შემთხვევაში უძრავი ქონების კუთვნილების ფაქტი, რომელიც შეიძლება შეფასდეს სსკ-ის 183-ე, 311, 312-ე მუხლების დანაწესებით, დადგენილია და სადავო არ არის.

14. სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ დადგენილია მეორე გარემოებაც, კერძოდ, მოპასუხეები ფლობენ სადავო ბინას. იმისათვის, რომ მოპასუხე მხარე შეეწინაღმდეგოს მესაკუთრის აბსოლუტურ უფლებას, თავისუფლად ფლობდეს სარგებლობდეს და განკარგავდეს ნივთს, ასეთი უფლების შეზღუდვის მიზნით, მას უნდა გააჩნდეს ნივთზე მართლზომიერი მფლობელობის უფლება.

15. სსკ-ის 155-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მფლობელობა წარმოიშობა ნივთზე ფაქტობრივი ბატონობის მოპოვებით.

16. სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ თუ ქონებაზე ფაქტობრივი მფლობელობის განმახორციელებელი პირი უფლებამოსილია ფლობაზე, მაშინ იგი მიიჩნევა მართლზომიერ მფლობელად (სსკ-ის 159-ე მუხლი).

17. სააპელაციო პალატა არ დაეთანხა აპელანტის მითითებას იმ გარემოებაზე, რომ ერთ-ერთი მოპასუხე არასოდეს ყოფილა სადავო ბინაში შესახლდებული პირის კანონიერი მეუღლე და თუ რამდენი შვილი ატარებდა მამის გვარს, ვინდიკაციური დავის გადაწყვეტისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებას არ წარმოადგენს, ხოლო რაც შეეხება

მითითებული მოპასუხის მიერ საცხოვრებელი ფართის შესაძენად 10 000 მანეთის მიღებას, აღნიშნულ ფაქტი მოხდა 1990 წლის 21 მარტს და ამ გარემოებაზე მესაკუთრე აპელირებდა ყველა სასამართლო დავაში, თუმცა ვინაიდან სახლი არ აშენებულა და მოპასუხეებს სხვა საცხოვრებელი ფართი არ გააჩნდათ, უარი ეთქვა ბინიდან მათ გამოსახლებაზე.

18. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების მსგავსად სააპელაციო პალატამ გაიზიარა სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2009 წლის 13 იანვრის გადაწყვეტილების განმარტება, რომ თბილისის პირველი მაისის რაიონის სახალხო სასამართლოს 1989 წლის 17 აგვისტოს გადაწყვეტილება სადავო ბინაში მოპასუხეთა შესახლების თაობაზე არ ადგენს შესახლებულთათვის ბინით მფლობელობის რაიმე ვადას და არც კონკრეტულ გარემოებას ან პირობას მფლობელობის შეწყვეტას არ უკავშირებს. შესაბამისად, მოპასუხეთა მიერ სადავო ბინის ფლობის მართლზომიერება დადგენილია კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილებით და, მიუხედავად ბინის მესაკუთრის შეცვლისა, (გამსხვისებლის ნაცვლად, ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე ამჯერად ბინის მესაკუთრეა მისი შვილი – მოსარჩელე), მოპასუხეები კვლავ რჩებიან ბინის მართლზომიერ მფლობელად, რაც გამორიცხავს მათი მფლობელობიდან ბინის გამოთხოვის შესაძლებლობას.

კასატორის მოთხოვნა და საფუძვლები:

19. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოსარჩელემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი და მოითხოვა მისი გაუქმება შემდეგი საფუძვლებით:

20. კასატორმა მიიჩნია, რომ 2009 წლის 27 მარტს გამსხვისებლისაგან ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე შეიძინა სადავო უძრავი ქონება, თუმცა ვერ სარგებლობს ფართით, რადგან 1989 წლის 17 აგვისტოს სასამართლო გადაწყვეტილებით მოპასუხეები შესახლდნენ სადავო ბინაში. მათთვის 10 000 მანეთის გადახდის მიუხედავად, მოპასუხებმა უარი განაცხადეს ფართის გამოთავისუფლებაზე.

21. კასატორის მოსაზრებით, შეიქმნა სასამართლო პრაქტიკისათვის მნიშვნელოვანი პრეცედენტი, რადგან სასამართლო გადაწყვეტილებით შეილახა საქართველოს კონსტიტუციის 21-ე მუხლი და სსკ-ის 170-ე, 172-ე მუხლების მოთხოვნები.

22. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 4 მაისის განჩინებით საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 396-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად. ამავე განჩინებით კასატორს სახელმწიფო ბაჟის გადახდა გადაუვადდა.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

23. საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და თვლის, რომ იგი დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული შემდეგ გარემოებათა გამო:

24. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ უძრავი ქონება საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია აპელანტის საკუთრებად, რომელმაც უძრავ ქონებაზე საკუთრების უფლება შეიძინა 2009 წლის 27 მარტს ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე.

25. ასევე, დადგენილია, რომ ამავე ბინაში ცხოვრობენ მოპასუხეები, რომლებიც სადავო ბინაში შესახლდნენ კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილების საფუძველზე და სადავო ბინას ფლობენ მართლზომიერად.

26. წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით მხარემ მიიჩნია, რომ ილახება მისი, როგორც უძრავი ნივთის მესაკუთრის კანონიერი უფლებები.

27. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი გარკვეულ შეზღუდვებს აწესებს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით, კერძოდ, 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

28. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძველით.

29. საკასაციო საჩივარში მითითებული პრეტენზიებიდან საკასაციო პალატა ყურადღებას გაამახვილებს მხოლოდ იმ პრეტენზიებზე, რომლებიც მოცემული დავის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანია. ამასთან,

ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად (იხ. ჯღარკავა საქართველოს წინააღმდეგ, №7932/03; Van de Hurk v. Netherlands, par.61, Garcia Ruiz v. Spain [GC] par.26; Jahnke and Lenoble v France (dec.); Perez v France [GC], par. 81); Boldea v. Romania, par. 30).

30. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ მოცემულ საქმეში მოსარჩელის მოთხოვნას წარმოადგენს მოპასუხეთა უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვა, ანუ მოსარჩელეს აღძრული აქვს ვინდიკაციური სარჩელი.

31. ვინდიკაციური სარჩელის მეშვეობით მესაკუთრის უფლების დაცვის შესაძლებლობას ითვალისწინებს სსკ-ის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილი, რომლის მიხედვით, მესაკუთრეს შეუძლია მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ ნივთის ფლობის უფლება.

32. ზემოხსნებული ნორმის დისპოზიციიდან გამომდინარე, ვინდიკაციური სარჩელის დაკმაყოფილებისათვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა. მოსარჩელე უნდა იყოს ნივთის მესაკუთრე; ბ. მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი; გ. მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ნივთის ფლობის უფლება.

33. განსახილველ შემთხვევაში, გასაჩივრებული განჩინებით დადგენილია, რომ მოსარჩელე წარმოადგენს სადავო უძრავი ქონების მესაკუთრეს, ხოლო მოპასუხეები ფაქტობრივად ფლობენ ამ ქონებას.

34. მხარეთა შორის სადავოა, თუ რამდენად გააჩნიათ მოპასუხეებს მოსარჩელის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების ფლობის უფლება.

35. მოპასუხეთა განმარტებით, ისინი ზემოხსნებული უძრავი ქონების მართლზომიერი მფლობელები არიან, კერძოდ, მათ ამ ქონებით სარგებლობის უფლება გადაცემული აქვთ კანონიერ ძალაში შესული თბილისის პირველი მაისის რაიონის სახალხო სასამართლოს 1989 წლის 17 აგვისტოს გადაწყვეტილებით.

36. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ, კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გადაწყვეტილებით, მოპასუხე მხარემ მოიპოვა სადავო ფართით სარგებლობის უფლება, რაც გადაწყვეტილია და დასრულებულია იმ დროს მოქმედი კანონმდებლობის საფუძველზე კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გადაწყვეტილებით. ამასთან ერთად, გასათვალისწინებელია, რომ ამჟამად მოქმედი სსკ-ის 170-ე მუხლი, ამ კოდექსის ამოქმედებამდე მოქმედი სამოქალაქო სამართლის კოდექსისა (1964 წლის რედაქციის) და „საქართველოს სსრ საბინაო კოდექსისაგან“ (1983 წლის რედაქციის) განსხვავებულ საკუთრების ინსტიტუტს იცნობს, კერძოდ, საკუთრებას, როგორც სამართლებრივი წესრიგით შექმნილ ფასეულობას, გააჩნია განსხვავებული შინაარსი და ფარგლები, რასაც არ იცნობდა იმ დროს მოქმედი კანონმდებლობა. ამ შემთხვევაში, ყურადსაღებია საკუთრების სოციალური ფუნქცია, რომელიც გარკვეულ წილად განსაზღვრავს საკუთრების შინაარსსა

და მის სოციალურ ბოჭვას, კერძოდ, სსკ-ის 170-ე მუხლის პირველ ნაწილში მითითებულია, რომ „მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით...“ აღნიშნული დანაწესი ითვალისწინებს საკუთრების კანონისმიერ და სახელშეკრულებო ბოჭვას, მაგრამ მას გააჩნია თავისი ფარგლები, კერძოდ, არ შეიძლება, რომ საკუთრების ბოჭვამ, მისმა შეზღუდვამ მოსპოს საკუთრება. საკუთრების სუბსტანცია, რომელშიც იგულისხმება საკუთრების ინსტიტუტით გათვალისწინებული შინაარსის რეალიზაცია, უნდა შენარჩუნდეს, ე.ი. კერძო საკუთრების შეზღუდვა არ უნდა ნიშნავდეს საკუთრების უფლების რეალიზაციის მოსპობას, მაგრამ, ამასთან ერთად, უნდა გავითვალისწინოთ, რომ იმ დროს მოქმედი კანონმდებლობა უგულებელყოფდა კერძო ინტერესებს და, შესაბამისად, არ ითვალისწინებდა, არც საკუთრების თავისუფლებისა და არც მისი სოციალური ბოჭვის სამართლებრივი წესრიგით შექმნილ ფასეულობას, რაც განსაზღვრულია მოქმედი სამოქალაქო კოდექსით. უნდა აღინიშნოს, რომ დაუშვებელია მოქმედი სამოქალაქო კოდექსის გავრცელება იმ ურთიერთობებზე, რომლებიც წარმოშობილია და დასრულებულია ამ კოდექსის ამოქმედებამდე მოქმედი კანონმდებლობის საფუძველზე, თუ კანონი სხვა რამეს არ ითვალისწინებს (ნამდვილი უკუძალა).

37. ამდენად, მოქმედი სამოქალაქო კოდექსის საკუთრების თავისუფლების პრინციპის (სსკ-ის 170-ე და 172-ე მუხლები) გავრცელება ამ კოდექსის ამოქმედებამდე მოქმედი კანონმდებლობის საფუძველზე, საკუთრების შეზღუდვის შესახებ დადგენილი ფაქტის მიმართ და მისი კანონიერების (ე.ი. საკუთრების ბოჭვის) ხელახლა განხილვა დღეს მოქმედი კანონმდებლობით განსაზღვრული საკუთრების სოციალური ფუნქციის გათვალისწინებით და, შესაბამისად, საკუთრების უფლების პრიორიტეტებზე ყურადღების გამახვილება მოკლებულია სამართლებრივ საფუძველს. როგორი შედეგიც არ უნდა მიიღებოდეს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით, მისი შეცვლა დასაშვებია მხოლოდ კანონით პირდაპირ გთვალისწინებულ შემთხვევებში (სსსკ-ის 265-ე, 421-ე მუხლები).

38. იმ ურთიერთობებზე, რომლებიც წარმოიშვნენ მოქმედი სამოქალაქო კოდექსის ამოქმედებამდე ძალადაკარგული ნორმატიული აქტების საფუძველზე, მაგრამ არსებობას აგრძელებენ, მისი მოქმედების პერიოდში გამოიყენება ძალადაკარგული ნორმატიული აქტები, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა ურთიერთობის მონაწილეებს სურთ, ერთმანეთს შორის ურთიერთობა ამ კოდექსით მოაწესრიგონ ან, თუ სამოქალაქო კოდექსი უძრავი ნივთების შესახებ ახალ წესებს ითვალისწინებს (სსკ-ის 1507-ე მუხლი). კონკრეტულ შემთხვევაში, არსებობს ურთიერთობა, რომელიც წარმოიშვა და დასრულდა იმ დროს მოქმედი კანონმდებლობის საფუძველზე და ამჟამად არ იხილება სხვის საკუთრებაში შესახლების (უფლებამოპოვნების) უფლებასთან დაკავშირებული საკითხები.

39. საკასაციო პალატა ეთანხმება რა მსგავსი კატეგორიის საქმეებზე

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ერთგვაროვან პრაქტიკას, მიიჩნევს, რომ განსახილველ შემთხვევაში კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გადაწყვეტილებით მოპასუხეებს მოპოვებული აქვთ სადავო ფართით სარგებლობის უფლება და, შესაბამისად, მართლზომიერ მფლობელებს წარმოადგენენ. საკასაციო პალატის მოსაზრებით, სსკ-ის 162-ე მუხლის პირველი ნაწილის პირველი წინადადების თანახმად, დაუშვებელია მოპასუხეებს, როგორც მართლზომიერ მფლობელებს, მოეთხოვოთ მესაკუთრისათვის ნივთის უკან დაბრუნება, ვინაიდან მითითებული ნორმით, მართლზომიერი მფლობელობა დაცულია თვით მესაკუთრის მხრიდანაც (სუსგ 17.12.2009წ. საქმე №ას-372-691-09, 27.11.2015წ. საქმე №ას-483-457-2014, 7.10.2015წ. ას-753-713-2015).

40. ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ კასატორის მოთხოვნა მართლზომიერი მფლობელების სადავო ბინიდან გამოსახლების თაობაზე დასაბუთებულ და დასაშვებ საკასაციო პრეტენზიად ვერ ჩაითვლება.

41. სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან/და საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

42. კასატორმა ვერ დაასაბუთა, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობაში მოდის.

43. ამასთან, საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით და არც იმ საფუძვლით, რომ საკასაციო სასამართლოს მსგავს საკითხზე ჯერ არ უმსჯელია და გადაწყვეტილება არ მიუღია. შესაბამისად, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრის განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

44. ამავდროულად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკისაგან.

45. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

46. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მესამე ნაწილის თანახმად, თუ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად იქნება მიჩნეული, პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70%. ამდენად,

საკასაციო პალატა თვლის, რომ კასატორს უნდა დაეკისროს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ გადავადებული სახელმწიფო ბაჟის 150 ლარის 30% – 45 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. დ----- კ-----ის საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორ დ----- კ-----ს (პირადი №-----) სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ (ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150) დაეკისროს გადავადებული სახელმწიფო ბაჟის 150 ლარის 30% – 45 ლარი.

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ზ. ძლიერიშვილი

მოსამართლეები:

ბ. ალავიძე

ე. გასიტაშვილი